

Bu aksamki konugumuz bir ogretmenimiz,
sevgili Ceyhun Ogretmen...

*(Ogretmenlerimizin yazacaklarina acik oldugumuzu
belirtmek isteriz... Sevgili Hocamiz resimleriyle,
hatta pdf haliyle yolladigi icin ayrica cok tesekkur ederiz)*

Gectigimiz eylulde tanistik,
hani meslegini sevgiyle yogurmus ogretmenlerden
gecenlerde cocuklarin yaptiklarini yazmistik sanirim,
yazmamissak da buyuk ayip yapmis oluruz...
Teknolojiyi de cok iyi kullanan bir ogretmenimiz...
Daha biz yoldayken akilli tahtayi kullanarak
ogrencileriyle bir mesaj gondermislerdi, hayran kalmistik...
Gecen hafta yayinladigimiz gibi
sevgi dolu masumiyet dolu cocuklar...

Ekteki yaziyi okudugunuzda
"ne yapalim onlar da o kadar dogurmasalardi" mi ? diyeceksiniz...
yoksa, yoksa...

O cocuklarin da guzel imkanlara ulasabilmesi,
heleki kendilerini saran kaderi kirabilmeleri gerekir...
Bu hikayedeki Belkisa'ya yuregimiz burkuldu mu?

Gecenlerde bir kiz telefon acti,
"inanin hocam, eger oteki dunyada
hesabinin sorulmayacagini bilsem,
hemen hayatima son verirdim..."

Yapmamiz ve caba gostermemiz gereken
o kadar cok sey var ki...

Hep beraber,
Sabiryla, Saygiyla ve Sevgiyle...

ILKYAR

TURKCELL 5228'e 1SMS=1Kitap...

--

Cocuklarimiz, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarimiz, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

Değerli İlkyar Dostları

Yazıları okumak umut veriyor. Fakat yazan tarafta olmak... Benim için biraz farklı. Tedirginlik ile ifade edilebilir mi bilmiyorum ama en yakın duygular bunlar olsa gerek. Tedirginlik, endişe ve umut!

Birkaç yıl önce geldiğim köy:

Işınlı Köyü Çatak VAN 1

Resimdeki köy, göçten kışları dokuz hane kalan, yolun sonundaki köylerden biri. Yolu bir şekilde var olan ama aracı olmayan köy; Işınlı Köyü.

Köyde acil bir şey olmaya görsün; parada anlaşabilirlerse, yan köyden ya da bir yerden, o da keyfi gelirse, gelecek bir araç daima vardır. Arabamı götürdüğümde, herkes belli belirsiz bir oh çekmişti. Bir keresinde, sancısını dişlerinin arasındaki tahta parçasına sıkıştıran, 5 çocuk annesi, yaşıtım kadını, gecenin bir yarısı tüm tabuları yıkıp ilçeye yetiştirmiştik. Nöbetçi doktor ve ebeler, doğum köyde olsaydı, bebeği ve annesini kaybedecektik dediklerinde, dizlerimin bağı çözülmüştü. Ama ertesi sabah, teyzesinin yeni doğmuş bebeği eğreti tutmasına kızdığımdaya ise, "Hoca nasıl olsa kızdır" demesini de unutamıyorum.

Bunlar kendime paye biçmek için değil, insanları şartların nasıl şekillendirebildiğini göstermek için yazdım. Yokluğun olduğu yerde, en ucuz şey insan hayatı oluyor...

...

Işınlı Köyü Çatak VAN 2

Yokluk böyle bir şey... 42 gün açılmayan yol. Doğa ana evleri bir sırta sıkıştırmış . Sadece çığın vuramadığı yere köy kurulmuş olsa da, çığ şiddetli geldiğinde, çatlamayan duvar, dökülmeyen dam kalmıyor.

Bu köyde görev yapan öğretmenlerin çoğu güzel hatıralarla ayrılmış. Bir okulu ve bir camisi var. Çoğu köyde olduğu gibi...Hijyeni tartışmaya açık olsa da, sofrası da yürekleri de tartışmasız. Öğrencilerinin hepsi ilköğretim 1. Kademeyi okuyor. Sonrası ise belirsiz. Özellikle kız çocukları için kesin bir sonuç söylenebiliyor. YOK.

Işınlı Köyü Çatak VAN 3

Öğrencilerin hepsi pırl pırl bakıyor. Saklayacak bir şeyleri yok. Sosyal Yardımlaşma Vakfı veya diğer kurumlar, zaman zaman destek veriyor. Bireysel çabalarınız ise, güzel anılar dışında bir şey bırakmıyor.

Yokuşu yeni tırmanmaya başlamış bir öğretmen böyle bir yerden başlayınca ya pes ediyor. Ya da her şeyin kıymetini daha iyi biliyor. Pes etmedim ama bu akşam bu satırları paylaşacak kadar çaresiz hissettim.

Çocukların gözleri gökyüzünce derin, uçsuz bucaksız, umut dolu. Eğer o gözlerle dünyaya bakabilirseniz, hayatın en güzel yanını görüyorsunuz. Kitapları ve okulları, köy çocuklarını hayata bağlayan yegâne köprü.

Fakat bu köprü, köyden başka gidecek evi olmayan kızlar için yoktu. Ta ki, babayı okula çağırıp, beşi bir yerde sınıfımızın birincisinin, (bir kolu çıkıkçı yüzünden sakat kalmış) Belkisa olduğunu söyleyinceye kadar. Belkisa okul birincisi oldu. İkinci kademe için Van'da akrabalarının yanına gitti. Bu yıl ise evine geri döndü. Aldığı teşekkür belgeleri ile, birleştirilmiş sınıflı, dokuz haneli, yokluklar içindeki köyüne geri döndü.

Köydekilerle, sürekli olmasa da, kesilmeyen bir iletişimim var. Telefonlar değişse de sesler aynı. Köyün kızlarının da kaderi, diğer kızlarıinki gibi...

- Öğretmenim?
- Belkisa
- Nasılsınız?
- İyiyim kızım, Sen?
- Sağ olun öğretmenim.
- Evdekiler nasıl, annen baban, kardeşlerin?
- İyiler onlar...
- Okula döndün mü?
- Yok!

İste yokluk böyle bir şey. O yok içinde, isyan var, umut var, tedirginlik var, çaresizlik var.

Yokluk bir öğretmenin tüm çabasına rağmen, bazı şeyleri değiştirememesi....

Depremde yanında kaldığım akrabalarımın evi yıkılmış. Onlar da çadırda kalıyor. Zaten büyüdüm, artık onlarla kalamam. Babam da...(Babası çok iyi bir adamdır, fakat dedim ya şartlar...)

Sonrası?

Telefon kapandı, aradım ulaşamadım.

Kendinden çok daha zeki olan Seher (6 yaş küçük kız kardeşi) için, Komşularının kızı Gülüstan için tekrar edecek. Kader olacak...

Ya da okuyacaklar, ama nasıl?

Ceyhun ÇELİK

TRABZON

